

svarets Interesse. Man kunde derfor med Rette synes, at det vilde være en naturlig Konsekvens af de Forandringer, der ere skete i Forslagene angaaende Befæstningsanlæg, om man var gaaet til at søge Hærens og navnlig Fodfolkets Styrke forøget, men det er saa langt fra, at dette er Tilfældet, at den høitagtede Krigsminister endog saa har troet at kunne give Slip paa en Del af, hvad vi have, idet han har forment at kunne ned sætte Bataillonernes Antal med to. To er ikke noget stort Tal, men i Forhold til tredive, der den Gang, da en forsvarlig Rebutit foretoges anlagt, beregnedes som en tarvelig men dog nogenlunde tilstrækkelig Besætning paa Den, er det dog ikke saa lidt, naar 7 a 8 pCt. falder bort. Denne Konsekvens er, i det Mindste fra mit Standpunkt, en Anke imod Lovforslaget, og denne Anke bliver ikke mindre derved, at de Forsvarsforanstaltninger, der søges træffe, ikke sees at tilfugte Tilveiebringelsen af en større Sikkring af Forbindelsen mellem Landsdelene, og det saaledes meget let vil kunne arrivere, at vi ved en pludselig udbrydende Krig komme til at saane Medvirkningen af enkelte af de Afdelinger, der ikke garnisonere paa Sjælland, ved Forsvaret af denne D. Naar det nu ikke med Forsvaret for Die — og det er vel dog det Standpunkt, vi nærmest skulle stille os paa ved Bedømmelsen af Hærens Størrelse — kan siges at være helbigt, men tværtimod maa siges at være meget uhelbigt at foretage Indstrækning i Fodfolkfadrenes Antal, ligger det nær at spørge, om der da maaste paa andre Maader vrides saa overordentlig Meget ved Forslaget, at dette skulde kunne retfærdiggjøre et saadant Tilbagekridt. Og Opmærksomheden henledes da nærmest paa to Ting, nemlig om der derved skulde vindes betydelig i finantsiel Henseende, eller om man maaste derved kunde stabe en Organisation for Fodfolket, der havde noget særligt Tillokkende ved sig. Hvad den finantsielle Side af Sagen angaar, da kan det ikke nægtes, at, naar man ophæver 2 Batailloner, sparer man deres Kadres og enkelte andre mindre Udgifter; men det vil dog sees, at saa længe man bliver ved Kadrene og ikke tager Mandstabet med, men blot lader dette uddanne ved andre Afdelinger, er den Sparommelighed, som derved effektueres, temmelig ringe. Man behøver jo blot at kaste e, Blik paa Specifikationen i Finantsloven for at set hvilken Forskjel der er paa Udgiften til Kadrene og dem til de Menige. Det er disse, der sluge den største Del af Udgiften, saaledes at dette Forhold umulig kan have været der overveiende Bestemmende ved denne Sag. Og med Hensyn til Organisationen — vindes der da ved den foreslaaede Organisation saa Meget, at man skulde kunne finde dette Skridt særligt anbefaleligt. Seg er af samme Anskuelse med Hensyn til dette Punkt som det ærede Medlem for Randers (N. P. Jensen), nemlig at det vistnok maa betragtes som et Tilbagekridt fra, hvad vi nu have. Jeg tror, at

Regimentet paa fire Batailloner er baade administrativt og taktisk et saa tungt og uhandeligt Lege, at man ikke uden byende Nødvendighed skulde gaa hen dertil. Det forekommer mig ogsaa, at den ærede Krigsminister har havt en Følelse deraf i det Mindste i administrativ Henseende, idet han har villet bevare for Bataillonerne de Administrationsgrenene, som de have havt siden 1842, og det er derfor ganske naturligt, at man ved et første Blik paa Sagen fra flere Sider er kommen til at tro, at man egentlig her havde med masserede Brigader at gjøre, idet man i Stedet for vore 5 Brigader a 6 Batailloner gif over til 7 Brigader a 4 Batailloner, som bleve kaldte Regimenter. — Det er imidlertid ikke Tilfældet, thi et næiere Eftersyn vil vise, at enkelte og det ikke de væsentligste af Bataillonschefens Forretninger siden 1842 ere tænkte at skulle gaa over til Regiments-Chefen. Saaledes er Avancementet af Underofficerer, paa Korporalerne nær, i Lovforslaget gaaede over til Regiments-Chefen. En anden meget vigtig Gren, som jeg formoder er den, der i Reglen anses som mest konstituerende Bataillonens Selvstændighed, er Jurisdiktionen. Om den staar der ganske sikkert Intet i Lovforslaget; men jeg kan ikke antage Andet, end at Meningen er, at Jurisdiktionen ogsaa skal gaa over til Regiments-Chefen. Det vilde ogsaa være høist besynderligt om der i en Afdeling, i et og samme Regiment skulde med Hensyn til Jurisdiktionsforholdene kunne gjøre sig fire forskellige Meninger gjældende. Det er altsaa vel ikke noget Regiment i Ordets almindelige Forstand, der her er Tale om, thi nogle Forretninger udenfor det rent taktiske forblive hos Bataillonschefen; men heller ikke er der Tale om Brigader, derimod om en Sammenblanding af begge Begreber, og jeg frygter med det ærede Medlem for Randers Vints 2den Valgteeds (N. P. Jensen) meget for, at denne Sammenblanding skal føre til, at Grænserne for Autoriteten glide lidt vel meget over i hinanden, og at derved den rolige og stadige Udvikling, som er af saa stor Betydning i den militære Afdeling, skal kunne skades. Saa meget mere beklager jeg dette Punkt, som vi i vor nuværende Inddeling have den simpleste Overgang til Regimentet derved, at Halvbrigaden faar en særlig Kommandør, og at de Baand, som allerede nu i Fredstid paa saa mange Maader ere knyttede i Halvbrigaden, bevares og styrkes ved dennes Overgang til Regiment. — Et andet Punkt, hvor jeg med megen Beklagelse har set, at en Forandring i Anskuelse har ført til forandrede Forslag, er Uddannelsen ved Fodfolket. En af de efter min Formening smukkeste, rigtigste og klareste Tanker, der vare nedlagte i Hærens Lovene af 1867, var den, at der hvert andet Aar skulde gives Fodfolksafdelingerne 6 Maanedes til Raadighed, saaledes at de i den Tid kunde uddanne deres Rekruter fuldstændig.